

КИЇВ. Група учасників Пленуму ЦК КП України. Зліва направо: ланкова колгоспу «Перемога» Кам'янець-Подільського району Хмельницької області Ольга Василівна ХАПЦЬКА, доярка колгоспу «Шляхом Леніна» Дунаєвського району Хмельницької області, Євгенія Терентівна МУЗИЧИНІНА, свинарка колгоспу імені Сталіна Ямпільського району Сумської області Валентина Пилипівна ВОВК, двічі Герої Соціалістичної Праці, ланкова колгоспу імені Сталіна Мельнице-Подільського району Тернопільської області Євгенія Олексіївна ДОЛІШОК, ланкова колгоспу імені Калініна Заліщицького району Тернопільської області Марія Іванівна ТИМЧУК і Герої Соціалістичної Праці ланкова колгоспу імені Чапаєва Малодівицького району Чернігівської області Галина Василівна ПЛЮЦ.

Фото Ю. МОСЕНЖНИКА. (Фотохроніка РТАУ).

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

- ПОДАРУНКИ
XXII З'їзду КПРС
- ★ ПРО ДРУЗІВ
ХОРОШИХ
- ◆ СЛІДАМИ ОДНОГО
ЛИСТА

ІНФОРМАЦІЙНЕ

про Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України

27 січня 1961 року Пленум Центрального Комітету КП України продовжував свою роботу.

В роботі Пленуму бере участь Перший секретар ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР товариш М. С. Хрущов.

В обговоренні доповіді першого секретаря ЦК КП України тов. М. В. Підгорного «Про підсумки січневого Пленуму ЦК КПРС 1961 року і заходи по дальшому розвитку сільського господарства Української РСР» взяли участь товариші: Г. І. Шевчук (секретар Тернопільського обкому КП України), А. С. Колесников (секретар Каневського райкому КПРС, Краснодарський край), О. Ф. Ватченко (секретар Хмельницького обкому КП України), М. В. Консовський (директор радгоспу «Комінтерн», Черкаська область), Г. С. Лелюк (доярка колгоспу імені Леніна, Станіславська область), О. М. Мужинський (голова Полтавського облвиконкому), В. М. Кавун (голова колгоспу імені Сталіна, Вінницька область), А. І. Задонцев (директор Всесоюзного науково-дослідного інституту кукурудзи), О. П. Ляшко (секретар Сталінського обкому КП України), С. Д. Виштак (ланкова колгоспу «Радянська Україна», Київська область), П. О. Дорошенко (секретар Чернігівського обкому КП України), М. М. Чувиков (голова колгоспу імені Калініна, Сумська область), В. П. Мельниченко (бригадир тракторної бригади колгоспу «Україна», Кіровоградська область), М. К. Лазуренко (секретар Львівського обкому КП України), О. П. Гетьман (пташниця радгоспу «Южний», Кримська область), Т. В. Колесник (секретар Кілійського райкому партії, Одеська область), Я. А. Даниленко (директор Науково-дослідного інституту тваринництва Лісостепу і Полісся УРСР), М. О. Посмітний (голова колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС, Одеська область).

* * *

28 січня 1961 року Пленум ЦК КП України продовжував свою роботу.

В обговоренні доповіді першого секретаря ЦК КП України тов. М. В. Підгорного «Про підсумки січневого Пленуму ЦК КПРС 1961 року і заходи по дальшому розвитку сільського господарства Української РСР» взяли участь товариші: Ю. Н. Єльченко (секретар ЦК ЛКСМ України), Г. С. Оладько (ланкова колгоспу «Заповіт Ілліча», Житомирська область), І. С. Грушецький (секретар Волинського обкому КП України), І. П. Полішко (свинар радгоспу «Красний», Одеська область), М. М. Рябошапка (голова колгоспу імені Кірова, Миколаївська область), В. Ф. Загородній (голова колгоспу імені Калініна, Кіровоградська область).

Тепло зустрінутий учасниками Пленуму ЦК КП України, з великою промовою виступив Перший секретар ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР товариш М. С. Хрущов.

В обговореному питанні Пленум ЦК КП України прийняв відповідну постанову.

Учасники Пленуму прийняли звернення до всіх колгоспників і колгоспниць, робітників і робітниць радгоспів, механізаторів і спеціалістів сільського господарства, до всіх трудящих Радянської України з закликком розгорнути наполегливу боротьбу за виконання рішень січневого Пленуму ЦК КПРС по виробництву і продажу державі зерна, м'яса, молока та іншої сільськогосподарської продукції, за дальше піднесення всіх галузей сільського господарства, за успішне здійснення завдань третього року семіріччя, за гідну зустріч наступного XXII з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу.

З великим піднесенням учасники Пленуму прийняли вітального листа Центральному Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу.

Пленум ЦК КП України закінчив свою роботу.

Майстри на всі руки

У МИНУЛОМУ місяці перед робітниками нашого цеху було поставлено бойове завдання: не скорочуючи основної роботи, додатково зібрати 1.250 вузлових деталей. Завдання не з легких, а головне — багато електрозварювальних робіт. Забезпечити ж усі зміни основними електрозварювальниками можливості не було.

І ось біля зварювальних апаратів впевнено стоять слюсарі тт. Масалін, Калатуха, Чорноморченко.

Прикладів того, як суміжні професії робітників у напружені моменти вирішують цех, як, дякуючи їм, росте трудова слава всього колективу, можна навести багато.

Коли на механічній дільниці з'являється вузьке місце в обробці великогабаритних деталей, до верстату ДИП-500 стає слюсар тов. Лекар.

Така взаємозаміна в нас стала можлива завдяки тому, що кожен третій робітник з нашого цеху механі-

зації і верстатобудування оволодів суміжною професією. А дехто і двома—трьома. Так, комсомолець тов. Калатуха, основна професія якого — слюсар, хороший електрозварювальник і розмітник.

Оволодіння новими професіями здійснюється шляхом бригадного та індивідуального навчання.

Г. ГОНЧАРЕНКО,
секретар цехового партбюро заводу «Червона зірка».

Юні сили потроїмо
В боротьбі трудовій,
Станем врівень з героями,
Край прославимо свій!

Пролетарі всіх країн, єдніться!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 13 (364).

Неділя, 29 січня 1961 р.

Ціна 2 коп.

ВИМОГА ЧАСУ:

Марія Харитонівна Савченко.

Наша газета у номері за 18 грудня 1960 року друкувала статтю доярки Поліни Валаєвої з колгоспу імені Леніна Новгородківського району. Молода, енергійна дівчина торік на-

Мабуть, немає такого працівника ферми, який би не знав ім'я цієї знатної доярки із Сумщини, двічі Герої Соціалістичної Праці.

Проста, скромна трудовиця. Вона все своє життя віддала улюбленій професії — роботі на фермі. Працювала неабияк, а з вогником, наполегливою працею добивалася рекордних надойв молока.

Вона охоче розповідає про свою роботу, відповідає на тисячі листів, радить, допомагає юним обирати до душі життєвий шлях.

Рік тому знатна доярка вирішила трудитись, як вимагає час: по-новому, щоб багато молока надоявати і щоб дешевше воно було. Вона взялася доїти 36 корів. Правління колгоспу пішло назустріч. Всі роботи на фермі механізували. І ось результат: Марія Харитонівна торік надоїла від кожної з 36 корів по 6.462 кілограми молока або 219,9 тонн. Це — найвищий показник на Україні. Головне — молоко стало дешевше.

Саме тому нещодавно М. Х. Савченко звернулася до всіх доярок республіки — сміливо переходити на обслуговування великих груп корів.

Цінний почин знатної доярки знайшов гарячу підтримку і дружний відгук у молодих тваринників області.

Цінний почин знатної доярки знайшов гарячу підтримку і дружний відгук у молодих тваринників області.

Цінний почин знатної доярки знайшов гарячу підтримку і дружний відгук у молодих тваринників області.

Цінний почин знатної доярки знайшов гарячу підтримку і дружний відгук у молодих тваринників області.

Цінний почин знатної доярки знайшов гарячу підтримку і дружний відгук у молодих тваринників області.

Цінний почин знатної доярки знайшов гарячу підтримку і дружний відгук у молодих тваринників області.

Цінний почин знатної доярки знайшов гарячу підтримку і дружний відгук у молодих тваринників області.

Цінний почин знатної доярки знайшов гарячу підтримку і дружний відгук у молодих тваринників області.

Цінний почин знатної доярки знайшов гарячу підтримку і дружний відгук у молодих тваринників області.

Цінний почин знатної доярки знайшов гарячу підтримку і дружний відгук у молодих тваринників області.

Цінний почин знатної доярки знайшов гарячу підтримку і дружний відгук у молодих тваринників області.

Цінний почин знатної доярки знайшов гарячу підтримку і дружний відгук у молодих тваринників області.

Цінний почин знатної доярки знайшов гарячу підтримку і дружний відгук у молодих тваринників області.

зацію трудомістких процесів, механічне доїння корів.

Як маяки в морі, вказують вірний шлях кораблям, так досягнення новаторів світять всім молодим хліборобам і тваринникам, кличуть їх вперед. І ТОМУ ПЕРШОЧЕРГОВЕ ЗАВДАННЯ КОЖНОГО РАЙОНУ ЛКСМУ, КОМІТЕ-

ПРАЦЮВАТИ ПО-НОВОМУ

ТУ КОМСОМОЛУ ПЕРВИННОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ КОЛГОСПУ, РАДГОСПУ — ДОПОМОГТИ ВСІМ МОЛОДИМ ТВАРИННИКАМ КОРИСТУВАТИСЯ ДОСВІДОМ М. САВЧЕНКО І Л. ЛУКАШЕВСЬКОГО, СМІЛИВІШЕ ПРОБИВАТИ ДОРОГУ НОВОМУ, ПРОГРЕСИВНОМУ. ТРЕБА ПАМ'ЯТАТИ ПОРАДИ В. І. ЛЕНІНА — РЕТЕЛЬНО ВИВЧАТИ ПАРСТКИ НОВОГО, «ДОГЛЯДАТИ» ЗА НИМИ, ДБАТИ ПРО ТЕ, ЩОБ ЦІННИЙ ДОСВІД СТАВ НАДБАНИМ МАС.

Ознайомившись з рішеннями січневого Пленуму ЦК КПРС, комсомольці, всі юнаки і дівчата беруть на себе нові підвищені зобов'язання і з перших днів третього року семіріччя підкріплюють своє слово самовідданою працею. І в практичних ділах — запоручка того, що на Кіровоградщині будуть сотні молодих передовиків, які вступають у змагання під лозунгом «Станемо врівень з героями».

Під цим лозунгом вони примножать трудові успіхи на фермах, готуючи гідну зустріч XXII з'їзду КПРС.

ЗНАМ'ЯНСЬКІ ЗАЛІЗНИЧНИКИ — XXII З'їзду КПРС

Комсомольці локомотивного депо вирішили підготувати свій подарунок XXII з'їзду партії. Цей подарунок складатимуть 2.200 великовагових поїздів, проведених бригадами комсомольських паровозів, 2 мільйони тонн народногосподарських вантажів, перевезених понад план, 1.400 тонн зекономленого палива, 65 тисяч вагонів, встановлених в комсомольській ешелон семиріччя.

Молоді ремонтники, підхопивши почин харків'ян, вже виконують семигодинні завдання за шість годин. В основних цехах комсомольці організували контрольні

пости, які стежитимуть за якістю ремонту локомотивів.

Крім трудових подарунків з'їздові рідної партії, ми дали слово ліквідувати недоліки, які ще були у нас в культурно-масовій і спортивній роботі. В цьому році у нас не залишиться жодного комсомольця, який би ніде не навчався, кожна молодіжна бригада стане

колективним вожатим у піонерському загоні.

Через обком комсомолу ми звернулися до всіх комсомольських організацій із закликом: КОЖНОМУ КОЛЛЕКТИВУ, КОЖНОМУ КОМСОМОЛЬЦЮ ПІДГОТУВАТИ СВІЙ ТРУДОВИЙ ПОДАРУНОК XXII З'їздові КПРС.

В. БОГУСЛАВСЬКИЙ,
секретар комсомольської організації Знам'янського паровозного депо.

В ОБКОМІ ЛКСМУ

Бюро обкому ЛКСМУ рішенням від 24 січня 1961 року постановляє:

1. Схвалити звернення комсомольців і молоді Знам'янського депо до всієї молоді Кіровоградщини.

2. Зобов'язати міськкоми, райкоми ЛКСМУ обговорити дане звернення в усіх первинних комсомольських організаціях з тим, щоб кожна з них прийняла підвищені зобов'язання і стала на трудову вахту на честь XXII з'їзду партії.

„Втечу, обов'язково втечу!“

I. ЛИСТ НЕВИДОМОГО

ЛИСТ... Звичайний лист на двох аркушах з учнівського зошита. Звичайний? Ні... Нерівні рядки. Перервана думка. Людина хвилювалась...

Читаєш цей лист, і відчуваєш, як кожне слово, кожне нове речення знаходить місце у твоєму серці. Радієш разом з автором за успіхи нашої країни, гордишся славиною ділами комсомольської гвардії.

Та раптом ніби електричний струм пронизує тіло, мороз проходить поза шкірою, кров сильніше вдаряє у скроні.

«Не так, як у людей, у моєму рідному колгоспі імені ХХІ з'їзду КПРС Ново-Миргородського району. Правда, не дуже він мені й рідний, бо не працюю я у ньому. Чому? Е причина. Мені лише за двадцять. Як кожна молода людина цього віку, я хочу гарно одягтися, весело відпочити... А якщо працюватимеш у нашому колгоспі, то цього не буде.

Мало молоді у нас. Кінчають школу хлопці і дівчата і незабаром тікають з села... Вважають, що працюючи десь на підприємстві, вочи житимуть краще. Та так воно і є.

Боляче мені, комсомольцеві, дивитися, яка нелегка праця у нашому колгоспі у доярок, свинарок. А платню одержують з великим запізненням...»

Автор вирішив залишитись невідомим: не вказав у листі свого прізвища, імені. Та ким би він не був — він наша радянська людина. Не пасивний спостерігач, а патріот, якому не байдуже до того, що робиться у колгоспі. Його хвилює доля сільської молоді, він хоче, щоб справи у артілі йшли краще, хоче допомогти... і, можливо, допоможе.

II. ДОЛЯ ГАЛІ І ЇЇ ОДНОКАШНИКІВ

ЖИТТЯ Галі Афанасьєвої склалося нелегко. В бою з фашистами поліг батько.

Мама... Вона єдина залишилася у Галі і її молодшої сестрички Мілі. Скільки недоспаних ночей, скільки горя випало на її плечі. Мужня мама у них. Дівчатка росли так, як інші діти, у яких і батьки були. Вони не відчували нестачі, та знали, що важко доводиться мамі. І потай любили її. Не доїдали, щоб лишити мамі. А самі казали, мовляв, не хочуть.

І ось старшенька, чорнява Галія, кінчила семирічку. Подалася в Одесу. Поступила в культосвітній технікум. Та вчиться довелось недовго. Черстві керівники технікуму не зрозуміли дівчини — не забезпечили її гуртожитком. А стипендія було мало, щоб з неї жити і платити за квартиру. Ма-

мина допомога? Ні, дуже важко буде дома. Повернулася у село, пішла у восьмий клас. Вчилася добре.

Після закінчення Софіївської середньої школи без довгих роздумів пішла працювати на цегельно-черепичний завод. Ні, не покликання вело її туди. Просто десь працювати потрібно було. Заробляє по 400—500 карбованців у місяць, часом буває трохи більше. А зимові місяці Галя сидить дома, бо завод у цей час не працює.

— Відверто кажучи, — признається вона, — ця робота мені не подобається. Але що я мушу робити? Охоче пішла б працювати в колгосп, якби в ньому було так, як це є в інших. А тут... У нас молоді взагалі не держаться колгоспу.

Разом з Галею 10 «А» клас Софіївської середньої школи закінчили 26 юнаків і дівчат. А скільки з них працює в колгоспі? Одна! Одна Ніна Сідельник. Вона очолила ланку буряководів. Інші розбіглися хто куди. Валія Літвінова і Митя Плітнов працюють на заводі разом з Г. Афанасьєвою. Троє вчаться. А решта? Дехто з дівчат заміж повиходили та дома сидять, інші подалися у пошуках роботи подалі від батьківської хати, — від рідного колгоспу.

Подруга Галі — Рая Коломієць, наприклад, у Дніпропетровську на заводі працює. І не шкодує, що пішла з села. На зароблені гроші може купити, що їй потрібно, непогано одягаться. Є де весело й відпочити. Тому й не затягнеш її ніякою силою у колгосп.

Розійшлися в різні краї не лише однокласники Галі Афанасьєвої. Міла закінчила десятирічку на два роки пізніше своєї сестри. Вона теж працює на цегельно-черепичному заводі. І її однокласники подалися хто куди.

Володя Лупан в минулому році закінчив десятирічку. Разом з ним вчилися ще чотири чоловіки з села Лікареве. А працює в колгоспі лише один Володя.

Та не тільки десятикласники поспішають покинути рідне село. Взагалі у сільгоспартії імені ХХІ з'їзду КПРС дуже мало молоді. Навіть випускників семирічок кілька осіб залишилось. Чому?

III. «ВТЕЧУ! ОБОВ'ЯЗКОВО ВТЕЧУ...»

ВІДПОВІДЬ на питання «чому?» приходять поступово, коли знайомишся з умовами, у яких доводиться працювати колгоспникам.

Ось тваринницькі приміщення. На фермі дівчата якраз готуються до обіднього доїння. Швиденько підчищають підлогу, складають гній у купи. Носять соломку, потім з корзинами поспішають до підводи з жомом. Добре втомившись, доярки сідають доїти.

Чому все робиться вручну, чому механізми не працюють? Та тут про них і не знають. Навіть автопоїлок немає. Напувати корів жемуть на річку. А на фермі немає води й для того, щоб вим'я підмити.

Є в колгоспі силос, є закаатовані кормові буряки, гинуть у полі цукрові буряки, а худобу держать «на дієті». І це означає, що корми, на думку керівників колгоспу, використовуються раціонально.

— Якщо ми зараз почнемо давати силос, — пояснює заступник голови правління тов. Пісковий, — то нам не вистачить його до весни... Значить, краще тримати тварин голодними?

У колгоспі торік загинуло багато великої рогатої худоби. Підвищити б тепер продуктивність наявних корів — так ні, чомусь, ніби навмисне, керівники артілі не роблять цього. А на доїл падають. Якщо влітку від деяких груп корів одержували щодня по 120—150 літрів молока, то тепер, у період розтелу, — по 20—30.

У жахливих умовах знаходяться свині і вівці. Щодня тут є випадки падежу. Таким «господаруванням» обурені всі доярки — комсомолки, всі працівники ферми. А от люди, від яких залежить стан справ, настроєні оптимістично. Навіть секретар комсомольської організації ветфельдшер Георгій Резніченко не стурбований цим. Спокійно складає акти на загибель овець, поросят... Хіба можна нормально працювати при такій «механізації», при такій організації праці? Ні! В таких умовах навіть найбільш флегматичні і байдужі втрачають спокій. І цілком природно звучить заява комсомолки Валентини Лугової:

— Оце ще до весни потягну. Втечу! Обов'язково втечу... Я собі знайду пристановище. Кілька років працювала вона дояркою, і непогано працювала. Її роботою задоволені. Та, видно, терпець увірвався.

— Вистачить з мене, — говорять вона. — Люди он працюють і заробляють по-людськи, а тут... вже чотири місяці платні не одержуємо. За що ж робити? Правду каже доярка. І відпочити ніде молоді. Клуб відкритий до восьми-дев'яти годин вечора, а там закривається, бо Василь Височінь, завідуючий, до жінки поспішає.

Невеликий клуб у селі Лікареве. Та який би він не був, молоді у ньому повинна відпочивати. Воно так і було раніше. Став завідувати клубом комсомольць Василь Височінь, і все замерло. «Заходи» у вигляді невеличких концертів проводяться лише по святах. А в інші дні — танці. Дівчата якось запропонували Василеві створити співочий гурток. А він їм у відповідь:

— Якщо вам так хочеться слухати пісень, то я вже з дружиною виступлю і заспіваю. Це буде краще вашого гуртка...

Комсомольці вже не раз зверталися до секретаря комсомольської організації Г. Резніченка з проханням скликати збори і заслухати звіт завклубом. Та завжди чулась незмінна відповідь: — Треба? Зробимо!

І до цих пір «робить». А що зробив комітет комсомолу, щоб молоді після закінчення школи залишались у колгоспі? Нічого. Комітет, комсомолу за останні три місяці взагалі нічого не

робив. І це зовсім не хвилює секретаря первинної організації. Він напрочуд спокійний.

— Скільки ж комсомольців на обліку у вашій організації? — запитуємо.

— Здається, 16. Насправді ж на обліку тут стоїть 23 особи.

— А хто ж входить до складу комітету?

— Я, Вадим Німченко, Микола Пшеничний, Юлія Бориско і... а хто ж п'ятий? Вручила дружина — Ніна Сідельник.

Про невтішні справи у комсомольській організації відомо райкому комсомолу і його першому секретареві М. Грабовому. Та працівники райкому комсомолу втішають себе тим, що вони влаштували Г. Резніченку комсомольське весілля і що той після цього повинен по-справжньому взятися за роботу.

НІКУДИШНЄ господарювання, невага до молоді, погані умови праці й відпочинку, вкрай занедбана внутрікомсомольська робота призводить до того, що в колгоспі з кожним днем все менше стає молоді. Пішли з артілі Надя Кравченко, Ніна Лут, молода комуністка Тіна Каламбет. Піде за ними і Валія Лугова та її подруги, якщо й надалі керівники артілі, комсомольські вожаки залишатимуться байдужими до потреб молоді, не прислуховуватимуться до її голосу, не знатимуть їх інтересів. Справа їх честі — зробити все для того, щоб юнаки і дівчата мали нормальні умови для життя і праці, навчання і відпочинку.

В. МАЛИНОВСЬКИЙ,
спецкор «Молодого комунара».

Колгосп імені ХХІ з'їзду КПРС Ново-Миргородського району.

ВЕРСТАТ

УЖЕ ТРИ РОКИ учні Кіровоградської середньої школи № 20 приходять на агрегатний завод на заняття по виробничому навчанню. За цей час у житті школи сталися помітні зміни. Учні, працюючи на заводі, перейняли у робітників спостережливість, вимогливість до себе, дисциплінованість. Верстат «прибрав до рук» не одного, здавалось би, невихованого хулігана, серед яких був і Віктор Бершачок.

Пам'ятаю, спочатку, прийшовши на завод, Віктор по давній звичці, вів себе так же розв'язно, як і на уроках у школі.

Навіть умудрився першого дня м'яч по цеху ганяти.

„ПЕРЕВИХОВАВ“

На наступне заняття я не допустив Бершачока. Хлопцеві стало, мабуть, дуже гірко, коли він побачив, як решта товаришів, збуджені, радісні, зникли за ворітьми заводу. Не самотність пригнічувала його. Він більше всього любив техніку, механіку і тепер був позбавлений цього через свою легковажність. Не довго роздумуючи, Віктор перемахнув через заводську огорожу і пройшов у цех.

То був поворотний день у поведінці Віктора. Я познайомив його з кращими робітниками підприємства, показав заводське устаткування. А потім дав право самостійно вибрати собі робоче місце.

Робітникамі Леонідом Голікову, з яким Віктор виявив бажання працювати, порадили бути особливо уважним і вимогливим до свого учня.

Через деякий час я дав усім учням контрольні завдання по виготовленню різних деталей згідно технологічних карт. Віктор, з небаченою досі старанністю і настирливістю, виконував завдання.

Аналізуючи учнівські роботи, я навмисне зупинився на деталі, зробленій Бершачком.

— Добре виконав роботу, Вітя. Вона буде експонуватися на виставці в школі. А ось на розміри треба звернути особливу увагу...

Трапилось так, що Леонід Голіков захворів. На поточній лінії зривалася одна операція по обробці деталей. Бершачок попросив мене і майстра цеху дозволити йому працювати самостійно. Дозвіл він одержав. Протягом цього часу хлопець не допустив жодного випадку браку.

Всі ці обставини різко змінили поведінку й успішність Віктора не лише на заводі, а й у школі.

І ось у червоному кутку агрегатного заводу йде екзамен на атестат зрілості по виробничому навчанню.

Бершачок першим без обдумування виїшов відповідати. Він вірно і глибоко розкрив практичні та технологічні питання, поставлені у квитку. Комісія одностайно присвоїла йому четвертий розряд токаря, а адміністрація заводу без вагань зарахувала Віктора робітником заводу.

Зараз Віктор користується серед робітників заслуженим авторитетом. «Чудовий хлопець», — говорять про нього товариші.

І. БІЛОКОНЄВ,
вчитель Кіровоградської середньої школи № 20.

Завжди разом

Деякі дні Віра не з'являлася на ферму: хворіла. І весь час тривожилося за своїх корів: як то вони там, без догляду? Та марними були хвилювання доярки. Адже на фермі скільки діатч трудяться! Разом зі своїми і Віриних тварин своєчасно годували й напували, в корівнику вичищали.

Такі дружні наші доярки завжди. На фермі, де вони працюють, їх нерозлучними називають. Бо вони скрізь разом. От і в гуртку зоотехнічному всі навчаються. І в бесідах, які проводяться з тваринниками, активну участь беруть.

Н. ЮЖБАШ,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Карла Маркса, Хмельського району.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
29 січня 1961 р., 2 стор.

Юрій Гусев хоче стати таким же досвідченим електриком, як і його вчитель Василь Іванович Шевченко. Тому юнак так уважно вислуховує пояснення. В майстерні Кіровоградського будівельного управління № 3 Юрій прийшов після десятирічки. На знімку: Юрій ГУСЕВ (зліва) і В. ШЕВЧЕНКО за роботою в майстерні. Фото Ф. ПЛАХТІЯ.

ПРОСИМО ДО НАС, НА ПРОСТОРИ ЦІЛИННІ!

КОЛИ на мільйонах гектарів цілинного краю дозрівають колосисті хліба, збирають врожай приїздить молоді з братніх республік. До нас, у Камішинський район, приїждять у цю пору шефи — кіровоградці. Нашому Урхаському радгоспові торік допомагали збирати врожай комсомольці Ново-Українського району. Хорошу згадку залишили всі про себе. Молодий механізатор Олександр Хоменко скосив комбайном «СК-3» 400 гектарів зернових, за що йому при-

своєно звання «Майстер комбайнового збирання». Чудово попрацювали і його земляки — Григорій Білик, Іван Галушко, Михайло Корч, Олександр Мотяшенко.

Таких ми б із радістю прийняли у свою цілинну сім'ю. Роботи у нас багато, хоч і зроблено вже немало. Адже до 1955 року нашого району ще й на карті не було, а зараз він з кожним роком розквітає, будується, краще наш радгосп — нове господарство в районі. Лише два роки існує він,

проте є у нас вже і двоповерхові будинки новоселів, і свій клуб, школа, добротні тваринницькі приміщення, зернохосовища, тракторний парк, у якому 60 тракторів. У цьому році побудуємо нову школу-інтернат, автогараж, будинки для сімей цілинників.

220 тисяч гектарів складають земельні угіддя нашого радгоспу.

Багато дужих, працюючих рук потрібно, щоб вести таке господарство. Знайдеться у нас робота і механізаторам, і іншим спеціалістам: агрономам, зоотехнікам, вчителям, лікарям... Та й хто б не потрапив у наш гостинний край, без діла не нудьгуватиме.

Тому щиро просимо вас, друзі! Зв'язавши в райкомі комсомольську путівку, приїздіть до нас. Будьте певні: не пошкодуєте.

М. КОЗАЧЕНКО,
секретар партбюро радгоспу Урхаський, Камішинського району Кустанайської області.

РОЗКИНУВ ШИ СЬ, мов птах в польоті, лежав він на ніжно-зеленій траві приквітлого саду і дивився крізь густе цвітіння яблунь на синє небо. Блідорожеві пелюстки повільно спадали на його груди, притрушували густий чуб. Хотілося б отак лежати довго, вдихати на повні груди пахучо-медовий аромат і думати, думати...

Там, у класі, ще чути звуки музики, веселий сміх. Мабуть, танцюють дівчата і хлопці. Не хотілося вірити, що вони уже не школярі, що завтра треба починати інше життя; що в яке хтось інший, а не він, буде доглядати оцю яблуньку, яку він своїми руками посадив сім років тому. І ось вона так гарно розцвіла, принесла перші плоди...

«А що ти принесеш людям, чим віддячиш за всі їх турботи і любові? Чи зумієш так щедро віддавати все краще в собі, як оця яблунька?»

А у вухах останні слова директора школи:

«Будьте зазжди і скрізь працьовитими і чесними. І ніколи не зраджуйте своїй мрії!»

ПОНАД усе на світі любив Ваця Титаренко радіотехніку. Багато він віддавав би за якийсь там конденсатор чи котушку індуктивності, а коли доставав потрібний опір, то це було справжнім святом. Небагато дає семирічка знань з радіо-електротехніки. А хотілося б знати більше, щоб самому робити хоч би прості приймачі. Скільки було невдач і розчарувань, поки перший дволамповий радіоприймач не заговорив. І, мабуть, ця перша перемога остаточно вирішила його покликання. Багато було прочитано книг з п'яних радіотехніки, розібрано радіоскем...

Думка така: працювати на колгоспному радіозузі, який почали споруджувати. Ну, а поки що не сидіти без діла. І він доставляв зерно на станцію, скирту-

Провода ідуть у ДАЛЬ

вав соломі, орав на зяб, вивозив перегній на поля. Та де б не був, що б не робив, — ніколи не зраджував свою мрію. Допізна просиджував над улюбленим заняттям: лагодив, монтував радіоприймачі...

ВЖЕ ТРИ РОКИ працює Ваця Титаренко на радіозузі. Зараз він завідує ним. Багато у хлопця роботи: четверо сіл у його «господарстві». Коли починав тут свій самотній шлях, у багатьох хатах ще не було радіо.

— А зараз немає таких, — каже він з гордістю.

Та й не тільки хат. Правління і парт-організація колгоспу доручили радіофікувати всі тваринницькі приміщення. І тепер чарівну пісню, цікаву лекцію слухають тваринники і на роботі.

Підземну мережу проведено і на польовий стан тракторної бригади. Залишалося не радіофікувати тільки віддалене село Партизан, бо не було матеріалів. Та минулого року правління колгоспу дістало все необхідне. Довго ждав Ваця такої роботи. Разом зі своїм помічником Іваном Резніком, колгоспними електриками Миколою Носенком, Борисом Бутішем гаряче взявся за цю справу: розбивали трасу, монтували опори, кріпили ізолятори. Скільки разів, оберезавшись широким поясом і надівши металеві кігті, піднімався він на опори, щоб у цих віддалених оселях зазвучало рідне слово Москви.

А найбільше любить Ваця радіофікувати новозбудовані будинки. Іх з кожним роком все більше.

Багато захоплень у юнака: він завзятий фотолюбитель і великий книголюб. Є й найзаповітніша мрія: одержати радіотехнічну освіту. Та спершу треба десятирічку закінчити. Отож він і вчиться у Ганнівській вечірній школі.

ІДУТЬ до Вані люди: хто приймач полагодити, хто просто порадитися. І нікому не відмовляє юнак. Такий уже характер мзе: робити людям приємність...

Біля радіозула високо виструнчилися антени, і на всі чотири сторони саженими кроками через поля і лави прямували опори. І кожного разу, коли колгоспний радист комсомолец Іван Титаренко, завантажившись усім необхідним, вирушає слідом за ними, щоб перевірити стан радіолінії, над його головою, над рідною землею гудуть і гудуть дронти. І, здається: то вони наспівують йому нескінчену хвилюючу мелодію, мелодію життя, прекрасного і приємного.

В. КУЗЬМЕНКО, юнкор.

с. Ганнівка Ново-Архангельського району.

Привабилі, немов живі весняні квіти шкільні узорі виготовлюють виральні руки Антоніни Мельник. А скільки галях на її рахунок, скільки людям доставила вітри, прикрасила їх оселі, за дванадцять років своєї роботи в килимному цеху Добровільницької філії Уманської фабрики художніх виробів «30 років ВЛКСМ».

На знімку: краса килимниці Антоніна МЕЛЬНИК. Фото В. КОВПАКА.

Подрузи

Ярилися зорі, як вишні, Жита квітували в полях. Ти синім світанком виїшла

На чесний широкий шлях. Ти виїшла назустріч мрії, У серці буяла весна, І вабила очі ясній Незвідана ще далина. І ти не пішла від роздолля, Де небо таке голубе. І пахощі отчого поля Навік полонили тебе. Ти в праці, ну просто чарівна...

Колосся лягав до ніг, Бо ти тут відіній царівна Колгоспних просторів своїх.

Георгій ЩЕРБИНА, с. Рівне.

ла, куди шовечора поспішав молодий чоловік у повенській міліцейській формі.

— Не хвилюйтесь, ще встигнете! — запевняли люди, поглядаючи на годинники...

У вікна заглядає ніч, осіння темна ніч. У класі застигло, тихо. Всі стежать за кожним словом, рухом учителя.

На перерві до Анатолія підходять однокласники, робітниця заводу, і просять завтра прийти до школи на півгодини раніше і роз'яснити групі учнів складну теорему.

Він ніколи не відмовляє у допомозі своїм однокласникам.

У КАБІНЕТІ міліцейського поста телефонний дзвінок. Чергує Анатолій.

— Стратонов? — говорить з протилежного кінця провода начальник відділення. — Ви мені якраз і потрібні... Сьогодні ж увечері побудуйте на станції Сердюківці і разом з народними дружинниками затримайте порушників паспортного режиму!

— Слухаюсь! ... Як бути? Закінчується навчальна чверть. Сьогодні дев'ятикласники писатимуть твір з української літератури, а його, Стратонова, не буде.

Доповів начальнику поста Демешку про одержане завдання, а про контрольну роботу в школі — ні слова.

— Гарязд, але сьогодні ви на службу не поїдете! — сказав Демешко.

— А як же завдання? — вирвалося в Анатолія.

— За вас поїду я. А ви, товаришу Стратонов, прямуйте у школу. Здається, скоро чверть у вас кінчається? Як там, «хвости» не загрожують?

Демешко розуміє Анатолія. Він теж учився у вечірній школі, заочно закінчив Кіровоградський педагогічний інститут.

... Надвечір Стратонов виходив до автобуса. Його, як завжди, проводжала Саня.

— Ні пуху, ні пера, любий! — прошенотіла йому в слід.

— Тільки п'ятірка! — посміхнувся у відповідь Анатолій.

М. СОСНА, керівник корпусу «Молодого комунара» м. Ново-Миргород.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» 29 січня, 1961 р., 3 стор.

БАТЬКІВСЬКА ГОРДІСТЬ

ПИСАЄТЬСЯ своїми силами Гаврило Іванович Рудь. Троє їх у нього. І всі одним, батьківським шляхом пішли — механізаторами стали. Найстарший Микола — комбайнер, менші, Борис і Михайло — трактористи. Створили вони з батьком ланку на комплексному вирощуванню просапних культур у колгоспі імені Жданова.

Чотири трактористи в і в сім'ї Григорія Прокоповича Крупи. Микола, Іван і Олександр зараз у своєму колгоспі трудяться, а Володимир службу несе в Радянській Армії. Та пише юнак, що обов'язково додому повернеться, буде з братами змагатися.

М. МАЩЕНКО, Ново-Георгіївський район.

Рядовий Міліції

СТАНЦІЯ Ново-Миргород прийняла поїзд «Одеса — Москва» на першу колію.

Заметушилися пасажирі. Від хвіртки, що вела на яскраво освітлений перон, швидко і впевнено крокувала жінка в дорогій шалі. Її величезні чемодани несли людина з невразним обличчям.

Між сходінками вагону і щойно прибулою пасажиркою, як із землі, виріс рядовий міліції Анатолій Стратонов.

— Ви затримані! Після попереднього оформлення документів у кабінеті міліцейського поста затриману жінку було відправлено в Помічницьке лінійне відділення міліції.

Звідти повідомили: підозріла особа виявилася спекулянткою, відомою в органах міліції під кличкою «Невловима». Її розшукували ось уже кілька років.

Начальник відділення оголосив Анатолію Стратонову подяку за зразкове виконання службових обов'язків. Молодий лейтенант Іван Демешко, начальник поста, старший товариш по роботі, міцно потиснув руку Стратонову і промовив:

— З вас вийде стійкий, справжній захисник інтересів держави і народу...

ЮРАСИКУ, сину Анатолія, важко дався перший місяць життя. Підступна і неблаганна хвороба не давала спати, і дитина голос-

но длакала. Анатолій то підходив до ліжка сина, біля якого поралася дружина Саня, то знову сідав за стіл, морщив лоба, старався зосередитись над підручником з алгебри...

Більшість турбот про сім'ю Саня брала на свої плечі: тільки б чоловік працював над собою, вчився у школі, порівнявся знаннями з нею.

Вона пам'ятає роки навчання у медичному технікумі. Тоді вони ще не були одружені. Толя завжди допомагав їй і ширшою порадю, і грішми. Тепер Саня допомагає своєму другові закінчити дев'ятий клас, одержати середню освіту.

Дуже її тішить, що Анатолій має тільки відмінні оцінки з усіх предметів... В кімнаті настає тиша. Мати годув сина. Який маленький він! І так хочеться, щоб швидше виріс, став дужим, наполегливим, як батько.

Саня перевела погляд на годинника.

— Толю, уже час... Швидко зібрав підручники і подався. До дзвінка лишалася півгодини. Треба встигнути добігти до автобусної зупинки.

Ось і автобус підійшов.

— Добрий вечір, товаришу Стратонов! Не запізнився? — почув з заднього сидіння.

Це був Кононов, старший вагар залізничної станції, однокласник Анатолія.

Більшість пасажирів зна-

КОЛИ ЛІДА БАБІЯ одержала призначення в колгосп імені ХХ партз'їзду. Ново-Українського району, їй стало боязно. Адже це один з передових колгоспів, тут працює прославлений механізатор, двічі Герой Соціалістичної Праці О. В. Гіталов. А як тут зустрінуть її, молодого, недосвідченого спеціаліста?

Хоча й вважалася вона кращою студенткою Вознесенського плодоовочевого технікуму, та одна справа теорія, а інша — практика. Виховувалася дівчина у робітничій сім'ї, і їй ніколи не доводилося стикатися з сільським господарством.

Та всі сумніви розвіяв голова колгоспу В. Г. Зайченко, з яким зустрілася в райкомі комсомолу.

— Агроном-овочевод? Так ви нам дуже потрібні — і ніяких вагань: зараз же їдьте в колгосп і завтра ж — за діло!

І дівчина зразу поринула в роботу. Були і труднощі. Та хіба такі страшні вони, коли в неї он скільки хороших друзів: В. Г. Зайченко, агроном колгоспу Люся Шестаєв, секретар парторганізації П. Т. Пришва, бригадир В. О. Курносів і багато рядових, щирих душею колгоспників.

Особливо полюбила дівчину молодь за її працьовитість, за неспокійну і веселу вдачу.

— Для Ліди колгосп — це перший дім, а клуб — другий, — кажуть комсомольці.

Скільки цікавих вечорів, вистав, концертів організувала вона в клубі!

Як вояк, Ліда Бабія організує молодь для багатьох корисних справ. Юнаки і дівчата заготовили в минулому році по 20 тонн силосу на корову та по 9 тонн консервованих початків на одну свиноматку. Проведено велику роботу по озелененню сіл, заготівлі металевого брухту.

Хорошим трудовим подарунком зу-

ТЕПЛО дівочої душі

стріли комсомольці Пленум ЦК КПРС: на колгоспні поля вони вивезли понад 16 тисяч тонн гною.

Зараз у всіх комсомольських групах молодь вивчає рішення січєвого Пленуму ЦК КПРС, намічає конкретну програму перетворення його в життя.

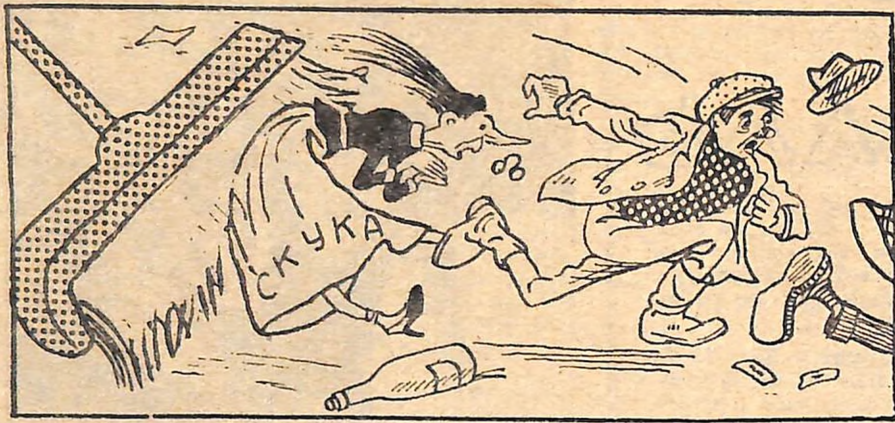
На знімку: ЛІДА БАБІЯ.

Текст і фото О. ГАЙКА.

ВІЛЬНО ступати по землі, коли вгорі чисте, незатьмарене небо, коли акуратні вулиці, якими ти йдеш, і зустрічні люди відкрито й привітно дивляться тобі у вічі. Ось таким чистим повинно бути все наше життя. І тих, хто хоч трохи забруднює його: бездушних бюрократів і лицемірних міщан, хуліганів і ледарів, дармоїдів, спекулянтів, людіців, що хочуть жити за чужий рахунок, — ми будемо нещадно відмітати із шляху в комуністичне завтра.

Дошкульним сміхом, влучним словом, гострою сатирою будемо разом викоринювати суспільне зло!

Лід мітлу!

МИТРОФАНУШКА

ДВЕРІ 10-го класу з гуркотом розчіпляються — на порозі з'являється вайлувата постать. Сонно, ліниво посміхається замість привітання.

— А, Фролов!

— Виснався сьогодні, Волододу? — співажливо запитує хтось із задньої партії.

Володимир не реагує на приховане глузування, до якого він уже звик, прямує на своє місце і важко сідає. Заряд буде іноземна мова. Невблаганний дзвоник сповіщає про початок уроку. Кожен дістає зошити, книги.

У Фролова своя підготовка до уроку. Він позручніше розвалюється на парті, щоб можна було розпочати черговий сеанс циркацтва. Бути посміховиськом на уроках — улюблене заняття Фролова. На інше він не тратить сил. На класних комсомольських зборах, на засіданні учком чи педради вісімнадцятирічний парубок незмінно прикидається невинною, скривдженою дитиною.

— Фролов! До якого часу ти будеш ходити в школу без зошитів, без книжок?

— Забуваю все...
— Фролов, ти думаєш щось робити з низкою своїх двійок?

— Думаю... — лепече парубок. — Як допоможете, то все здам, — благально посміхається він до вчителів.

Допомогу Фролов розуміє як поблажливість.

Коли ж, нарешті, товариші не витримують гри і обривають її суворим запитанням: «Скільки ж разів ти будеш обіцяти?!», він простодушно пояснює:

— В десятому класі я ж перший рік...

Вдома Володимир веде себе ще більш зухвало. І всьому виною та безмежна жалість рідних. Старенька бабуся і мати довший час не дозволяли дитині й за холодної води братися: хай росте на здоров'я, встигне ще наробитися... А «дитина» зрозуміла тепер свою роль «надії сім'ї» та й покрикує на хвору матір:

— Сама дрова рубай! Я зайнятий!

Отакій Митрофанушка «вчиться» в Голицівській середній школі Олександрівського району. Чи знає він, що його ровесники давно вже одержали атестати зрілості, трудяться на виробництві, вчать в технікумах та інститутах. Повинен знати і зрозуміти: таких, як він, звуть в народі ледарями і дармоїдами.

І. ЯРОВИЙ.

с. Голиково
Олександрівського району.

НУ ЙІ ЖАЛІСЛИВА та сердечна матуся у Славуничика! Ні світ, ні зоря встане, наварить снідати, а збираючись на роботу, навшпиньки підійде до ліжка, торкне за ручку Славуничика і ніжно-солодко шепне:

— Там у горщику сніданочок, а зараз іще поспи, дитинко...

А дитинці цій, нівроку, вже двадцятий пішов. Такий красень, що сердобольні матуся і татусь душі не чують від синочка:

— Він у нас образований. Не йти ж йому на ферму в гною копирсатися. Як не як, а десять класів має...

А Славуничку цього й треба. Відлежитьсь ото в ліжку, поки не набридне, потім трохи понудиться до вечора, поки повернуться з роботи хлопці. А тоді вже як засяде в клубі за «козла», так до ранку б сидів, якби напарники були та клубу не зачиняли.

Отак і живе, байдяки б'є Славуничик Струк у Добро-величківці.

В. КОПЕЙКІН.

НЕ ДОРІС...

— Ти, кажеш, пас лошат табунчик і воду матері носив, —
То ти вже парубок, Сашунчик!..
— А батько б'є, соб не курив.

Леонід ХОДЗІЦЬКИЙ.

с. Нью-Архангельськ.

ОБ'ЯВА

Ділюся досвідом культурно-масової роботи в клубі. Для любителів шумових розваг пропоную такі оригінальні ігри:

1. Двоє хлопців стають поруч на сцені. Один кидає в бік іншого стілець, а той, в свою чергу, намагається відбити цей «снаряд» своїм стільцем.

2. «Влучний стрілець». (Мається на увазі, хто швидше попаде в шибку, якщо немає іншої, живої, мишені.)

3. «Жук». Один з гравців повертається спиною до інших гравців, виставивши одну з рук на бік, а іншою закриває обличчя. Кожен з гравців якомога сильніше намагається лягнути «жука» по руці. Останній відгадує, хто вдарив.

За більш детальною порадою звертайтеся особисто до мене. Моя адреса: Олександрівський район, с. Кримки, завідуючий клубом Олександр КОМПАНИЄЦЬ.

Світові досягнення китайських авіамоделістів

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ШАНХАЙ, (ТАРС). На проведених тут змаганнях три китайських авіамоделісти — Ці Де-сінь, Тао Де-жун і Юй Жу-

ЖИВА ПЕРЕД КІНЦЕМ

Перед кінцем другої світової війни англійський танкер «Барбард» здійснював свій черговий рейс через Атлантику.

Несподівано роздався відчайдушний крик вахтового: «Торпеда! З лівого борту торпеда!» Прозвучав сигнал бойової тривоги. Всі кинулись до шлюнок. Рульовий завертів штурвал, намагаючись змінити курс судна. З лівого борту вже добре було видно темне продовгувате тіло: залишаючи за собою десь помітний білий слід, воно швидко наближалось до танкера. Але...

вибуху не сталося. Корпус танкера потримався, глухий удар, біля самого носу судна закінчив бурю, почувся сплеск, і «торпеда», відірвавшись від борту, ринулася у бік.

Виянилось, що танкер атакувала гігантська меч-риба. Пінтораметровий меч увійшов у сталеву обшивку. Висмикнувши мет і описавши велику дугу, риба знову кинулася на судно. На цей раз її меч пробив борт в іншому місці і обломився, коли вона рвонулася у бік, намагаючись його вибити. Одному матросові вдалося накинати на її хвіст петлю, і меч-риба була піднята на палубу. Вона важила 660 кілограмів. Довжина тіла по аламантий меч становила 5 метрів 28 сантиметрів, а сам меч — 1 метр 54 сантиметри. Це був найбільший екземпляр меч-риби, будь-коли вбійаний людиною.

Серед численних і різноманітних жителів морів і океанів меч-риба є, мабуть, одним з найбільш цікавих хижаків. Її спосіб не з боків тіло добре пристосоване для плавання у воді. Підраховано, що під час атаки меч-риба рухається із швидкістю 70 кілометрів на годину.

Описаний випадок нападу меч-риби на судно неординарний. В кінці 1948 року американська чотиринціоголова шхуна «Слізабет», підійшовши до Бостону, була атакована меч-рибою. При цьому еквіпаж судна бачив, як величезна рибиця «зайнявши висхідне положення», розпочала свій стрімкий кидок. З кожною сотнею метрів швидкість її зростала. Удар меча припав у носову частину шхуни. Риба увійшла в середину корпусу по оці. Звільнившись, вона вже не відновлювала атаки. В пробіну ринула вода, і, щоб шхуна не потонула, довелося виключити суднові ящики.

Нещодавно в 600 милях на південний захід від Ліверпуля напад меч-риби піддав англійський військовий корабель «Леопольд». Меч-риба зуміла нанести кілька ударів, у результаті чого вода, яка ринула через пробіну, залила трюм. Судно дуже накренилося на правий борт. Для ліквідації аварії довелося спустити подолозів.

Мексиканці одержав його за се, що, вступивши у Аестрію в розіграші кубка Девіса «за-

смушений» прогресив Італієм, він побурив ракетку у натовп глядачів, а потім разом з «товаришами по команді» злетів у роздільно і вчинив дебос.

Рішення про дискваліфікацію прийнято президентом Федерації теніса США Джорджем Барнесом.

На першість світу з ФУТБОЛА

МОСКВА, (ТАРС). Іноземна преса повідомляє, що футбольний союз Чилі переживає значні утруднення в підготовці до чемпіонату світу 1962 року в зв'язку з землетрусом. Через це не виконана програма будівництва нових стадіонів. Але існуючі стадіони виступають в якості резерву, у тому, що чемпіонат пройде організовано.

Згідно Міжнародної Федерації футболу, повідомляє газета «Чехословенський спорт», вирішено проводити матчі на стадіонах не восьми міст, як було заплановано, а лише чотирьох. В Сант-Яго стадіон після реконструкції буде вмійувати 98 тисяч глядачів. Кожен із стадіонів трьох інших міст розрахований на 25-35 тисяч чоловік.

Шіснадцять команд - фіналістів будуть розбиті на 4 групи, в кожній із яких ігри будуть проведені в одному місті.

Календар зустрічей складений таким чином, що одні команди будуть відпочивати перед матчем 48 годин, інші — лише 24 години.

На думку Футбольного союзу Чилі, чемпіонат збере рекордне число глядачів — більше п'ятнадцяти мільйона. (Ігри останнього чемпіонату в Швеції відвідало «всього» 814 тисяч чоловік). На матчі наступного чемпіонату вже розпочата продаж білетів.

Нью-Йорк, (ТАРС). Як повідомляє агентство Франс Пресс дискваліфіковано одного із найкращих тенісистів США Маккініл.

Покарання цілком правильне.

В ГОСТЯХ — СТОЛИЧНІ АРТИСТИ

У Кіровоград на гастролі прибула група солістів балету Державного ордену Леніна академічного Великого театру. В бесіді з кореспондентом «Молодого комунара» представники цього колективу артисти М. Гуров, Ю. Гербер і заслужений артист РРФСР Ю. Гофман розповіли:

— Група у даному складі виступала з концертами в містах Уралу, Середньої Азії, Криму, Донбасу. Сюди ми прибули з міста-героя Одеси.

Серед членів нашого колективу більшість молоді. Це випускники Московського і Ленінградського хореографічного училищ. Музичну частину концерту виконують артисти оркестру Великого театру Григорій Тросман (скрипка), Ісай Швейцер (віолончель) і Анатолій Романов (фортепіано).

Наше завдання полягає в тому, щоб популяризувати класичні твори хореографічного мистецтва. В програмі концерту — фрагменти другого акту балету Чайковського «Лебедине озеро», опери Глінки «Іван Сусанін», балету «Коник-горбоконик». Добре завжди сприймається глядачами хореографічна сценка «Поручик Лукаш і бравий солдат Швейк», сцена зустрічі Земфіри і Алеко у виконанні Миколи Ліхачова і заслуженої артистки РРФСР Маріанни Боголюбської.

Користуючись нагодою, передаємо ширій привіт читачам «Молодого комунара».

Ось вони, володарі щасливих лотерейних білетів, на які в останньому тиражі виграші припали довгождані «Москвичі».

На знімку: працівник Кіровоградського універмагу Матвій МЕДОВИЙ (ліворуч) і робітник заводу «Черво-на зірка» Володимир ІВАНЧЕНКО (праворуч).

Редатор П. МАРЧЕНКО.